

**Preek n.a.v.
Pasen voor mij !?**
Mattheus 28
door
Ds. G. Broere

In leven predikant te Dinteloord en Prinsenland

'Paasfeest voor mij !?

Liturgie:

Psalm 89': 1 en 3

Wet des Heeren

Psalm 143 : 10

Mattheus 28 : 1-10

1 Corinthe 15: 12-21

Psalm 30 : 1; 2, 3, 4

Psalm 73: 13

Psalm 118 : 11

1, Wat wordt hier gezegd?

Jeruzalem heeft een spannende week achter de rug. Een week van zoveel emoties en verrassingen, dat men het niet gemakkelijk meer vergeten zal. Een week waarin de mens heeft kunnen tonen wat hij waard is. Het is allemaal begonnen met de intocht in Jeruzalem van Jezus, die beweerde de Zoon van God te zijn. In razendsnel tempo hebben de feiten elkaar opgevolgd. Bijna niet bij te benen zo vlug is het allemaal gebeurd. Wat er allemaal in een week niet gebeuren kan. Nu is die Jezus alweer begraven sinds Vrijdag. Wie had zich dat aan het begin van de week in kunnen denken? Intussen hebben de mensen zich met betrekking tot deze Jezus ook niet van hun beste kant laten zien. Hun enthousiasme was in een ogenblik veranderd in een dodelijke haat. Het ene moment zonken ze in aanbidding voor hem neer, het volgende moment zagen ze met duivels plezier toe terwijl de grootste wreedheden op hem werden toegepast.

Nu is dat allemaal voorbij, het is achter de rug. Zijn einde als weldoener was bijzonder tragisch: ' Het kruis, een plaats als misdadiger. Een wonder dat hij begraven mocht worden. Maar daar mee is dit hele intermezzo ook onherroepelijk ten

einde, de sabbat die er achteraan kwam heeft de verhitte gemoederen wat afgekoeld. Het nieuwtje is er vanaf, de sensatie is over, er komt een nieuwe week. Men gaat over tot de orde van de dag: Het feest der ongezuurde broden, als herinnering aan wat er gebeurde direct na de nacht van het eerste Pascha in Egypte n.l. de uittocht. Het feest der voorbijgang is gevierd, maar het zal de mensen heugen, dat er iets anders hun neus voorbijgegaan is, iets anders van wereldschokkende betekenis. Immers zo eenvoudig als men het denkt te kunnen oplossen, zo eenvoudig is men niet met Jezus klaar, is men niet van Hem af. Inderdaad aan de uitbarsting van haat komt een eind, ze vindt haar vervulling en ebt weg, gloeit hoogstens nog wat na. Maar er staat een punt achter, er komen nieuwe gebeurtenissen ...

Ongetwijfeld als mens kun je een punt zetten bij het graf. Kun je denken ook, dit is het laatste, maar als jè je daar eens even op bezint, dan kom je tot de ontdekking: al zet je als mens een punt, daarom doet God het nog niet en als Hij het niet doet, dan heeft dat muisje nog een staartje. Proberen we daarom misschien gedachten over dit laatste met de benauwende vraag: "en dan?" maar uit ons leven uit te bannen? Heel dwaas natuurlijk, want al probeer ik het weg te denken, daarom is het nog niet weg. Daarom is het er wel degelijk en wee mij als het mij overvalt. De dichter zegt niet voor niets: Leer ons onze dagen tellen!

De werkelijkheid onder ogen zien, dat hebben de joodse leiders gedaan. Deze verleider heeft gezegd na drie dagen sta ik op. Natuurlijk onmogelijk. Maar op zijn discipelen had hij zulk een grote invloed, dat ze vast en zeker iets in hun schild voeren. Het blijft nog oppassen, tot de derde dag voorbij is. Zij zijn nog onrustig, want de nu verslagen tegenstander kan nog terugslaan en dat kon wel eens fatale gevolgen hebben. Zij hebben de taak hier tegen te waken en dus zijn alle voorzorgsmaatregelen genomen. Het graf is verzegeld. Een Romeinse wacht zorgt ervoor, dat geen onbevoegden de kans krijgen onoirbare dingen te doen.

Nu kan men gerust zijn, nu bestaat het niet, dat ...

Maar kan men er gerust op zijn? Met Jezus is men zo

dikwijls voor verrassingen gesteld, hij is niet na te rekenen, het is niet van te voren te zeggen: zo en zo zal het gaan. Jezus doet anders. Maar er blijft nu niets meer over. om te doen, alles is gedaan wat een mens kon. In het graf gesloten en bewaard is men als mens aan .het eind van zijn .Latijn. Nu moet men werkeloos afwachten en .toezien. Men kan niets meer. En wat men heeft gedaan mag heel veel lijken, het is zo weinig en zo primitief.

Beste lezer, is het u wel eens opgevallen, dat wij met al ons kunnen en kennen niet ver komen, dat er zelfs in een tijd van ruimtevaart enz. niet zo heel veel te bereiken is, dat de laatste levensvragen er toch onopgelost door blijven, dat je voor de dood staat als voor een muur. Juist alles wat wij denken en doen kunnen is beperkt tot het hier en nu, maar één windvlaag van Gods kant en men kent en vindt onze standplaats zelfs niet meer. Het is hiermee dat we zo heel ernstig rekenen moeten. Ik weet wel, het zijn allemaal pogingen om onszelf te handhaven, we willen blijven staan waar we stonden, maar het is alles tevergeefs en zeer gevaarlijk, levensgevaarlijk mogen we wel zeggen, want wat zal het betekenen zo te moeten vallen in de handen van een levend God.

Dat wil de Paasmorgen ons nu gaan leren: God lacht en bespot Zijn concurrenten, de Joodse leiders. Waarom? Omdat ze niets anders zijn als willoze werktuigen in de handen van de Satan. Deze heeft z'n laatste krachten ingespannen zijn grote tegenstander in het graf te houden. Ja al wat te kort is voor de eeuwigheid, is het net, waarin de boze ons gevangen houdt. Het licht in de duisternis verschenen wil ons daaraan te ontdekken. Hij wijst naar ons: De zonde der Joodse leiders komt in uw leven ook voor, niet sporadisch, maar dag voor dag. U probeert in uw handhaving van uw zondeleven mij in het graf te houden. Een dode Jezus is een geruststelling, doet het eigen ik sterker staan. Vergis u daarin niet voor de eeuwigheid. Bedenk niet uw eigen plannen, maar de dingen die Boven zijn. Want God lacht om al die pogingen om Jezus in- het graf - buiten ons leven - te houden. Hij lacht de Joodse leiders uit. Hij bespot hen. Daarmede zet het feest, het nieuwe begin van de Paasmorgen in. .

Het kan niet anders of het moet wel opgemerkt worden in de morgenschemering, daar in de hof van Jozef van Arimathea, even buiten Jeruzalem. Gods lach klinkt niet in het verborgen, maar duidelijk waarneembaar als een duidelijk getuigenis van Zijn kracht vindt er een grote aardbeving plaats. De wereld schudt op zijn grondvesten, want nu is het Gods tijd om te gaan vertellen, wat hij denkt van het kruis, van het lijden en sterven van Zijn Zoon. En als God gaat spreken wie zal dan niet beven en sidderen, wie durft het dan aan hem te weerstreven. Als God zich even laat zien, nog maar heel even, ach wie kan dan bestaan in dat gericht. Dan is de mens verslagen voor het eerste schot gevallen is. De Heere van hemel en aarde gaat spreken, sidder dan, ontzet u dan, want wie is een Groot God als Hij? De aarde en al die daarop wonen zijn niet tegen Hem bestand, hooit u het goed, zondaar die u bent, tegen Hem vermoogt u niets, voor Hem bent u minder als een druppel aan de emmer. Verzet u niet tegen Hem, het is nutteloos, zinloos, waardeloos. De aarde beeft, u beeft, u speelt een verloren spel op de Paasmorgen. Ja en nu laat God nog maar iets merken van Zijn macht, het is nog maar een begin. Hoe vreselijk moet dan niet het einde zijn van de strijder tegen God, van ieder mens zoals hij ontvangen en geboren werd. We bezweren u: neemt dat risico nu niet, neemt het nooit. Het gaat om een eeuwig-wel of wee! Wee u als u op zo'n grote zaligheid geen acht geeft. God gaat zijn houding tonen tegenover het kruis van Jezus, Zijn zoon, in wien Hij een welbehagen heeft, van wie Hij tegen ons nadrukkelijk zegt: Hoort hem! Deze Paasmorgen zegt ons, en daarom is het feest God geve ook voor u, dat God, de Vader erkent, bevestigt voor de gehele wereld, dat het lijden en sterven van Zijn zoon is tot verzoening, dat het offer van Christus Jezus alleen de breuk heelt, door de zonde geslagen in het Paradijs. Alleen het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. God zelf erkent dat aan de eisen van Zijn recht is voldaan. Dat is de blijde boodschap van Pasen: God zegt ja tegen het kruis, terwijl de mensen krijsen: Neen. Het kruis voor Joden een ergernis voor Grieken en dwaasheid, voor de moderne mens de grootste nonsens allang achterhaald, door God erkend. Hij zet zijn handtekening onder Golgotha, tekent: Het

is' voldaan. En wat een wonder, dit gebeurt niet stilzwijgend, het geschiedt niet in een hoek, neen, maar in het openbaar, merkbaar voor ieder. De aarde 'beeft vol ontzag, dit. gaat al haar vermogens mijlen ver te boven, dit is' een kennis de mens te groot, te wonderbaar, zij kan er niet bij! Zij kan er ook niet tegen op. Als Gods iets gaat doen komt de mens in het stuk niet meer voor. Maakt al zijn oppositie geen schijn van kans alle van te voren overwogen daden, er is geen mogelijkheid meer voor. Je bent machteloos. .

Alle van te voren bedachte woorden~ en- zinnen,' ze blijven in de keel steken, hier valt niets meer te zeggen of te doen. Je was aan het eind; had het laatste gedaan wat je kon doen en God blijkt nog pas te staan aan het begin. Wie kan daar tegenop? Zal het einde zijn: Bergen valt op ons, heuvelen bedekt ons? Lezer aan u het antwoord. Want die God die hier begint, begint opnieuw. Ja de herschepping begint met Gods ja tot het kruis, met de erkenning van Zijn zoon als Verlosser, als Redder van .zonde en dood. God erkent als eerste de onschatbare waarde van de zoen- en kruis verdienste van Christus Jezus, Hij zal ook de laatste zijn. Wij zijn nooit de eersten. Het is altijd niet ons, maar Hem komt toe alle lof, eer en dankzegging! God erkent als eerste, mag ik u vragen, behoort u tot de. tweede categorie die dat doet? Zo niet maak er dan om Christus wil van nu af aan ernst mee! God begint opnieuw: is een aardbeving dan iets om zoveel drukte over te maken? Ja zeker, want de aardbeving toont ons, God gaat iets doen, Hij gaat bewijzen in woord en daad, dat hij achter Zijn zoon Jezus staat voor 100 procent. God staat achter Jezus; maar wacht u ervoor, dat Jezus achter God (de Rechter van hemel en aarde) gaat staan!

De aardbeving gaat immers gepaard met de verschijning van de engel. U weet allemaal, een engel is een gediensdige geest die een belangrijke boodschap van God op aarde komt overbrengen. Het weinige contact tussen hemel en aarde na de zondeval gaat uit van de hemel. Dat de hemel ons nog steeds wat te zeggen heeft, dat de Heere van de hemel ons *nog* niet loslaat! .

Een boodschapper Gods moet zichtbaar en hoorbaar verkondigen, uitroepen, dat God ja heeft gezegd en omdat Hij de

getrouwe is, ook ja blijft zeggen tegen het kruis. In de adventstijd waren het de engelen, op het kerstfeest waren zij het, nu met het Paasfeest zijn zij het weer. Het onderstreept, o mens, dat wat hier gebeurt voor ons van de allergrootste betekenis is. Het moet, kan en mag niet verwaarloosd worden. Hier komt een vraag van het allergrootste belang naar voren: Is het Paasfeest voor mij? Laat alle hoogmoed en trotse eigenwaan maar wegvallen. Tegenover wat hier gebeurt en gezegd wordt heeft de mens geen weerwoord, staat hij sprakeloos. Hier weidt mijn ziel met een verwonderd oog! Het hemelse licht, helderder dan de zon daalt neer. Slaat God acht op soldaten, op zegels als men Hem er mede in de weg staat?· U weet beter. Wie hem in de weg treedt, is te beklagen. Want is dit wat hier gebeurt voor een eigengerechtigde zondaar uit te houden: Wie kan bestaan? De wachters worden als doden. Dit grijpt aan, dit overweldigt je, het zegt duidelijk genoeg: Mensen en middelen van mensen kunnen God de voet niet dwars zetten. God gaat door naar de voleinding. Hij wil voltooien en wie is in staat Hem daarvan af te brengen? Ongestoord gaat de engel zijn gang, de wacht wijkt terug, het wordt een smadelijke vlucht, de steen wordt verwijderd en dan wordt zichtbaar, dan blijkt: Het graf is leeg. Daar' is de plaats waar Jezus heeft gelegen, maar hier is Hij 'niet, hier is hij weg: Ondanks de zegels en de wacht: Geen graf hield Davids zoon omkneld! Toch valt er niet aan te twijfelen: Hier is Jezus begraven. De ooggetuigen van de Goede Vrijdag; de vrouwen, die Jezus van Galilea waren gevolgd bevestigen het: Ja, vergissing is uitgesloten. Dit is de plaats waar Jezus werd neergelegd. En toch het open graf is leeg! Wat is er dan gebeurd? De engel weet het te vertellen: de boodschap van de paasmorgen: 'de gekruiste is de opgestane. Wat een onmogelijkheid scheen; wordt werkelijkheid, een onomstotelijke werkelijkheid: Hij is opgestaan, Gods ja tegen het kruis brengt met zich mee, dat ook de laatste vijand, die tenietgedaan moet worden de dood, niet het laatste woord heeft, maar gedegradeerd wordt, wordt overwonnen. Jezus Christus als eersteling is door de dood heengegaan. Wat een donker gapend gat was voor de mens is voor Hem en door Hem geworden tot het laatste tussenstation op reis naar de eeuwigheid,

is geworden een tunnel, aan het eind open evenals aan het begin. Hij heeft als Vorst Immanuël de dood als nederlaag verslonden tot overwinning. Jezus Christus is overwinnaar. Lezer, dat is de Rijke boodschap van de paasmorgen tot van nature' dode zondaars: Jezus is niet dood, maar Hij' leeft, ja Hij leeft tot in alle eeuwigheid., Gods ja tot het kruis brengt mee, dat de laatste vijand ook wordt verslagen, Hij was met de goede vrijdag onaangetast gebleven, maar op de Paasmorgen gaat de Boodschap uit: de dood is dood! Jezus Christus neemt de dood zijn angel af: Zonde, hel, duivel en dood, u bent verslagen door Christus Jezus onze Heere. Dat heeft de paasmorgen ons te vertellen, dat wordt verkondigd in .oost en west en noord en zuid, aan allen, die het willen horen en de Schrift zegt: Wie oren heeft die hore! Ja laat ons acht geven op die boodschap: Zo groot, zo rijk is de kruiseling van het middelste kruis! Is die manifestatie van Gods macht waardoor de wachters als doden neerzinken, niet al ons hebben en houden waard, niet heel ons hart waard? Ja lezer, we wijzen niet voor niets zo sterk hierop want er is die andere mogelijkheid, die aangrijpend ernstige mogelijkheid waarover de profeet spreekt: Horende hoort en verstaat niet; ziende ziet en bemerkt niet. Moet het deze kant op met u, terwijl de Paasmorgen zoveel Rijkdom met zich brengt. Dit is Gods nieuwe begin: Nu jaagt de dood geen angst meer aan.

2. Tot wie wordt dit gezegd?

Twee categorieën mensen zijn na de Goede Vrijdag bezig gebleven met de gestorven en begraven Jezus. Dat waren, zo zagen wij, de Joodse leiders - wat staan ze nu beschaamd met hun povere leugens, die nu nóg (!) aantrekkingskracht heeft, maar de tweede categorie komt nu binnen onze gezichtskring. We waren ze even uit 'het, oog verloren, de kleine groep volgelingen van Jezus van Nazareth! Is hun gedrag in de nacht van het verraad en de dag daarna niet heel pover geweest, ben je niet geneigd je eraan te ergeren als je de evangeliën leest. We zullen niet aan U geërgerd worden, maar ondertussen, ze zijn er stiekem tussen uitgeknepen

toen het begon te spannen. Echt, er zijn redenen genoeg om ze te vergeten, maar zij zijn Jezus niet' vergeten. De meester heeft zijn stempel op de discipelen gezet. Hun liefde voor Jezus was ongeveer, ook hun verdriet om het geleden verlies is groot en echt. Ieder die in het eigen leven geliefden heeft moeten verliezen zal meevoelen, wat er in de discipelen van Jezus omgaat, zal begrijpen dat alle moed uit hen verdwenen is, dat ze zich over geven aan hun verdriet. Natuurlijk, daar is veel tegen in te brengen, maar is het niet door en door menselijk. De dood maakt scheiding voor goed. In rouwen droefheid gedompeld, zijn de discipelen gedoemd tot niets doen. Het is het einde, het gaapt hen tegen, wat moeten ze nu gaan doen. Hun oude handwerk weer opnemen? De vraag duikt op, al wordt hij niet direct beantwoord, omdat er nog iets anders te doen valt. In verband met de naderende Sabbat hebben de vrouwen toegezien hoe Jezus haastig werd begraven en zich voorgenomen, dat Zondag eens over te doen. Ze zullen naar het graf gaan en de laatste eer aan hun dode meester bewijzen door Zijn lichaam te verzorgen zoals dat betaamt. Terwijl het feest is in Jeruzalem? Ja, want voor hen is er toch geen feest, zij zijn bedroefd. Wat interesseert het hen; dat de aanraking met een' dode hen onrein maakt en niet bekwaam voor het feest? Jezus verzorgen, dat geeft hun leven nog enige kleur, maar het is ook het laatste doel, dat zij beogen. Verder heeft het leven voor hen geen waarde. .

Reeds voor de Sabbat hebben ze voorbereidende maatregelen getroffen, heel de Sabbat is hun geest er mede bezig geweest en nu al heel vroeg, want het schemert pas, zijn ze op weg naar het graf. Maar al naarmate ze dichterbij het graf komen duiken er nieuwe problemen op, problemen waar ze tot nu toe niet mee bezig zijn geweest: Wat moeten ze beginnen met de grote steen die voor het graf ligt. Zullen ze hem baas kunnen en zo niet, wie moet dat dan voor hen doen? Gelukkig weten ze niets af van de verzegeling en van de wacht, anders waren ze vast en zeker niet gegaan en hoe had dan de wonderlijke boodschap verbreed kunnen worden? Nu vragen ze zich alleen af hoe het met de steen moet, om te ontdekken: De steen is weg, het graf ligt open, je kunt er zo in en uit gaan. Er is

geen enkele belemmering meer! Een mooie ontdekking: De steen was er, maar is er niet meer. Belangrijker is echter: Jezus was in het graf, maar nu niet meer. Nu is er iemand anders in het graf. Een bode van het leven in het hol van de dood. Niet een leven, maar het leven! Immers buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Het leven, ja, het enige leven wordt deze. vrouwen op deze gewichtige morgen gepredikt door de engel.

Kunt u zich niet voorstellen wat een schrik het te weeg brengt als je denkt te komen bij een gesloten graf en alle stilte daarmee verbonden en je vindt een open graf en de stilte wordt verbroken door de stem van de hemelboodschapper: Vrees niet. Vrouwen; tot u als eersten wordt de blijde mare gebracht, voor u is de engel speciaal hierheen gekomen, om uwentwil heeft God Zijn gezant in het geopende graf geplaatst. Niet voor de Romeinse soldaten, niet voor de Joodse leiders, in een wereld' van leugen, bedrog en schijn voortlevend, maar tot u, levend in een wereld van verdriet en smart, met vragen als tot Wien zullen we heengaan als Jezus niet heeft de woorden des eeuwigens levens, als Jezus ons niet redden en verlossen kan maar voor altijd is ten onder gegaan in de zwarte nacht van de dood. Tot u die Hem opzoekt ook in Zijn dood, die zonder Jezus niet-leven en sterven kunt, die weet Hem nodig te hebben tot u richt de engel Zijn boodschap, tot u zegt hij: laat de angst en de schrik maar van u. afvallen. Het is alles anders als u zich had voorgesteld, dat begrijp ik heel best, u kunt het alles zo moeilijk verwerken, het dringt pas heel langzaam tot u door, maar geen nood. God doet het anders, helemaal anders dan wij. Uw verdriet mag wijken. u mag uw tranen drogen, u mag uw rouwkleed afleggen, u mag het feestkleed aandoen. Vrees niet: Er is geen enkele reden om bevreesd te zijn, of om te wanhopen' of om verschrikt weg te vluchten, er is alle reden om feest te vieren voor u, om blij te zijn, om het danklied aan te heffen, want het bloed der verzoening heeft zijn doel bereikt. Jezus, hier is hij niet.

Wat rijk, beste lezer, als tot de zondaar in de nood, die z'n zonde wel kwijt wil, maar ze niet kwijt kan, die z'n Middelaar zoekt, maar hem niet vinden kan, die strijdt om in te gaan door de enige

poort, maar het telkens verliezen moet, die op punt staat te verdrinken in een zee van eindeloze ellende, gezegd wordt en mag worden: Vrees niet, want ik ondersteun u, ook help ik u, ik begeef, verlaat u niet. Dit is het wat de engel als boodschap voor de vrouwen heeft meegekregen. Jezus is hier' niet, maar waar dan wel? Jezus is niet op de plaats waar men hem verwacht, n.l. de dood, maar hij is op een plaats waar men hem niet verwacht n.l. aan de overzijde van. het graf aangekomen en toch in ons' midden. Tot de vrouwen wordt gezegd: Sluit de vrees maar buiten. Ik verkondig u grote blijdschap! Ja, het is een reden tot grote vreugde als je zoekt een dode Jezus en je vindt dan een levende heiland! Dat is nu Gods evangelie, Jezus leeft, en wij met Hem? Ja, lezer, want daar komt het nu op aan. Deze boodschap wordt niet gebracht aan de eikenbomen der gerechtigheid maar aan de vrouwen d.w.z. zwakken, eenvoudige. Juist daar gaat het nu ook altijd om: d' eenvoudige wil God steeds gadeslaan. Hij spreekt van genade, van vergeving tot de schuldverslagen zondaar, die het weet: uit .mij geen kracht. Zie, daar gaat het nu om. Ik kan zeggen zondaar te zijn, maar, als het me niets doet blijft alles bij het oude. En de levende Heiland roept ons juist toe; Neem daar geen' genoeg mee, laat het er niet bij zitten; geef. de moed niet op. Houdt aan in het gebed. Al wat u ontbreekt, schenkt, God zo ge 't smeekt, mild en overvloedig. We moeten niet in onze valse, rust blijven zitten: Ontwaakt gij die slaapt; de nacht is voorbij. De nacht van zonde en schuld, het graf van de' dood, het is allemaal overwonnen. En in het rijke paasevangelie profeteert de verhoogde Jezus: Ook de steen van uw zondegraf, zij kan eraf. Het bij de mensen onmogelijke is mogelijk gemaakt bij God door niemand minder dan Jezus zelf. Val voor uw heiland op uw knieën, val aan Zijn voeten neer. Want houdt in gedachten: niet tot de soldaten, niet tot de leden van de Joodse Raad klinkt de boodschap en waarom niet: omdat ze zich verharden! Verhard .u uzelf niet, laat u leiden! Want de boodschap: Jezus is opgestaan, klinkt tot zondaars, die Jezus niet missen willen of niet meer missen willen, die zonder Jezus niet' meer verder kunnen, die Hem nodig hebben en met de nood van hun leven gekomen zijn, komen en komen zullen

bij Hem. Doet u hieraan mee?

3. *Waarom wordt dit gezegd?*

Ja zegt nu iemand maar u vergeet een ding: Die vrouwen waren discipelen van de Heere Jezus, zij waren hem gevolgd, ze hoorden bij hem, maar dat is het nu juist waar het bij mij aan schort. 'Beste lezer, ik mag u bij voorbaat zeggen: dat is niet de slechtste reactie, maar mag ik u nog even meenemen: Het paasevangelie zegt ons: Jezus leeft; niet de dood heeft het laatste woord, maar Christus:

Laten we dat eens beginnen vast te houden. De dood niet het laatste woord, maar' dan heb 'ik, zelfs niet het voorlaatste woord. ' Daarmee moeten we rekenen als ons de vraag wordt voorgelegd: Wat nut ons de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Zoveel zonden kan ik Jezus niet voorleggen of zijn antwoord blijft: Ik heb er nog veel meer gedragen en toch: Ik leef. Dus is er de mogelijkheid dat ook wij eeuwig zullen leven. Maar wat vraagt dat: Net als die vrouwen Jezus blijven nalopen, want onthoudt vooral toch dit: Van de tafel des Heeren vallen kruimeltjes en kruimeltjes genade zijn ook brood. De vrouwen bleven Jezus volgen en zie dat brengt hen bij het open graf. Wisten ze dat? Och neen, ze verwachten een dode Jezus te vinden, maar ze ontmoeten een levende Jezus, als ze gehoor geven aan de wekroep van het Evangelie door de boodschap van de engel. Hoort u dit allemaal goed, ja, gerust, lees het nog eens, als ze gehoor geven.

En nu vraag ik u: wat doet u met het Evangelie van de gekruiste en de opgestane?

U zegt: Mijn zonden zo groot. We mogen u zeggen: Al waren' uw zonden als scharlaken. Want, en hierom stellen we de vraag van het waarom ook aan het eind, ook bij die vrouwen is er een' groot stuk schuld. En het komt openbaar, ontegenzeggelijk. De engel ,had de vrouwen ook kunnen vragen: Wat heb je hier te maken, maakt dat je weg komt, je hoort hier immers niet! Want hier is zo beschamend: de vijanden van Jezus hebben meer aandacht geschonken aan Jezus woorden, dan Zijn vrienden. Jezus had

immers voor Zijn lijden duidelijk gezegd: na drie dagen zal ik weer opstaan. Maar deze boodschap was vergeten door de volgelingen, die boodschap had hen niets gedaan, was het ene oor in, het andere oor uit gegaan. Men had de reikwijdte er niet van doorgrond. Het had dan niet nodig geweest, dat deze engel het vertelde, nu wel en zie, zo genadig en barmhartig is de Heere, zo groot zijn geduld, dat nog niet uitgeput is, dat God juist daarom terwille van de zwakheid des mensen nog weer eens betoont: 'Vrees niet, Jezus is opgestaan, Hij, Jezus Christus, komt onze, zwakheden te hulp. Voor de vijanden heeft Jezus maar één woord, hartgrondig' maar evengoed van harte gemeend: bekeert u, want zo ge u niet bekeert, ge zult geen dageraad hebben. En, waar verharding blijft is de stilte na de storm in Jozefs hof veelbetekenend. Tot de vrouwen en tot ieder die ernst maakt met het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid achter deze vrouwen aan: Vrees niet. Zelfs de schuld van het niet ter har te nemen tot de Paasmorgen toe wordt vergeven in die paar woorden: Vrees niet. Denk aan het profetische woord: Het gekrookte riet zal hij niet verbreken, de rokende vlaswiek zal hij niet uitblussen. Jezus Christus is en blijft dezelfde. u voelt, lezer, dan wordt het Paasfeest, dan blijft het Paasfeest.

Dan is het antwoord op de vraag Paasfeest voor mij? Geen ander als Vrees niet, d.w.z. ja,. Paasfeest voor mij! Daarom ook wordt dit gezegd in opdracht van God door de engel! Maar welk een rijkdom, welk een dankbaarheid neemt dan bezit van ons, dan gaan monden open, want harten juichen:

Wien heb ik nevens U omhoog
Wat zou zijn hart wat *zou* mijn oog
Op aarde nevens U toch lusten
Niets is er waar ik in kan rusten
Bezwijkt dan ooit in bitt're smart
Of bange,nood mijn vlees en hart
Zo zult .Gij zijn voor mijn gemoed
Mijn rots, mijn deel, mijn eeuwig goed.

Amen.

Dinteloord Ds. G., BROERE

